

نگرش دانشجویان رشته پزشکی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان نسبت به رشته تحصیلی و آینده شغلی خود

نفسیه صدرارحامی، صمد کلانتری، سهراب عطارد

چکیده مقاله

مقدمه. افزایش ناموزون و بی‌رویه تعداد پزشکان عمومی در کشور، یکی از مسائل حاد و مشکل‌آفرین جامعه ما است. نگرانی در مورد رشته تحصیلی و آینده شغلی از معضلات دانشجویان پزشکی می‌باشد. این مطالعه با هدف تعیین نگرش دانشجویان پزشکی نسبت به رشته تحصیلی و آینده شغلی خود در دانشگاه علوم پزشکی اصفهان انجام شد تا برنامه‌ریزان آموزشی و بهداشتی را نسبت به آن آگاه سازد.

روش‌ها. در یک مطالعه پیمایشی-مقطعی، دانشجویان رشته پزشکی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان در حال تحصیل در چهار مقطع علوم پایه، فیزیوتراپولوژی، بالینی و کارورزی در سال ۸۲-۱۳۸۱ مورد بررسی قرار گرفتند. حجم نمونه ۳۲۱ نفر بود که به صورت تصادفی ساده انتخاب شدند. روش گردآوری داده‌ها، پرسشنامه معتبر حاوی ۴۲ سؤال براساس طیف لیکرت بود. داده‌ها با نرم‌افزار SPSS و به صورت توزیع فراوانی، میانگین و انحراف معیار آزمون T و همبستگی پیرسون ارائه گردید.

نتایج. میانگین و انحراف معیار نمره نگرش دانشجویان پزشکی نسبت به آینده شغلی خود $65/2 \pm 6/1$ به دست آمد. هشتاد و نه درصد دانشجویان، تحصیل در رشته پزشکی را به دیگران توصیه می‌کنند، ۷۴/۲ درصد آنها به هیچ وجه تمایل به انصراف از رشته تحصیلی خود ندارد، ۷۸/۸ درصد از دانشجویان رشته پزشکی را انتخاب اول خود در آزمون سراسری معرفی کردند و ۷۱ درصد دانشجویان در صورت شرکت مجدد در آزمون سراسری، مجدداً پزشکی را به عنوان انتخاب اول خود برمی‌گزیدند.

بحث. نتایج حاصل حاکی از نگرش منفی دانشجویان رشته پزشکی نسبت به آینده شغلی خود بود در حالی که اکثر دانشجویان نگرش در حد مطلوب نسبت به رشته تحصیلی خود داشتند. تعدیل ظرفیت پذیرش دانشجویان پزشکی، توزیع مناسب نیروی انسانی، آشنایی کامل‌تر دانش‌آموزان با رشته‌های تحصیلی دانشگاهی قبل از شرکت در آزمون سراسری، حمایت مالی پزشکان جوان و ایجاد مراکز مشاوره و حمایت از دانشجویان می‌تواند در بهبود نگرش آنها مفید واقع شود.

واژه‌های کلیدی. نگرش، دانشجویان پزشکی، آینده شغلی، رشته تحصیلی.

مقدمه

می‌توان گفت بین انگیزش شغلی و موفقیت شغلی رابطه متقابلی وجود دارد (۱). رضایت شغلی بر اثر عوامل متعددی حاصل می‌شود. رضایت شغلی که نوعی احساس مثبت فرد نسبت به شغلش است، زاییده عواملی چون: شرایط محیط کار، نظام سازمانی شغل، روابط حاکم بر محیط کار و تأثیر عوامل فرهنگی است. بنابراین، می‌توان نتیجه گرفت رضایت شغلی احساس روانی است که از عوامل اجتماعی متأثر می‌گردد (۱).

انگیزش شغلی برای ادامه اشتغال مفید و کارآمد، امری لازم و ضروری است. اگر انسان علاقمند به شغل خود نباشد، ادامه اشتغال ملالت‌آور و حتی غیر ممکن خواهد بود. بدین جهت،

آدرس مکاتبه. نفسیه صدرارحامی، گروه علوم اجتماعی، دانشگاه پیام نور، میدان

شهید، شهرضا. e-mail: nafis_sadr@yahoo.com

دکتر صمد کلانتری، دانشکده ادبیات و علوم انسانی دانشگاه پیام نور شهرضا و دکتر سهراب عطارد، دستیار گروه داخلی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان.